

den. Selv om der skulde være noget Ønske i Befolkningen om en saadan Nedsættelse, hvad jeg dog ikke tror, saa er den i Virkeligheden sket i Kraft af Konjunkturerne. Summen er vistnok passende. Ikke alene ønske vi for Kongens Skyld, at Kongen maa kunne føre sig og sit Hus paa den Maade, som hans Hus og hans Interesser kræve, men vi tro tillige, at Landets Tarv kræver, at vor Konge fører sig paa passende repræsentativ Maade under alt Hensyn til vort Lands Størrelse og vore Hjælpemidler, og vi tro, at disse Hensyn ere i passende Maal tagne ved, at Civillisten er foreslaaet til 1 Million Kroner. Vi anbefale derfor dette Forslag.

Der er af Ordføreren for Flertallet her i Tinget i det Foredrag, hvormed han indledede Forhandlingerne, bebudet, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg. Det glæder mig, at denne Bebudelse har fundet Sted. Jeg tror, der er Anledning til en Udvalgsbehandling med Hensyn til Spørgsmaal, der staa i Forbindelse med denne Sag. Jeg vil der nævne et Spørgsmaal, som jeg tror, man ikke skulde forsømme at behandle ved denne Lejlighed. Det er et ofte her forhandlet Spørgsmaal, nemlig det om Prinsesseudstyr, det foreligger ikke her, men der er givet gyldig og god Anledning til at tage det op her. Der er bevilget Prinsesseudstyr adskillige Gange: i 1863, i 1866, i 1869 og i 1879, og det var foreslaaet igen ved en Prinsesses Giftermaal i 1896—97, men der blev da rejst Modstand derimod fra det daværende Venstrepartis Side, vistnok af den nuværende Konseilspræsident . . . (*Konseilspræsidenten*: Aldrig!) Naa, men i hvert Tilfælde var den ledet af ham. Jeg vil her udtale ganske aabent en Anskuelse, jeg tror, mine Meningsfæller i det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, ville nære, nemlig at dette Spørgsmaal om Prinsesseudstyr ikke er af dem, som vi, naar det kommer frem igen, ønske nogen Strid om, og at vi ville finde det naturligt, om man i et Udvalg, der beskæftiger sig med beslægtede Materier, vil finde en passende Udvej for en fredelig Løsning af Spørgsmaalet.

Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, som et Udvalg maaske kunde have Anledning til at drøfte. Det angaar den Maade, hvorpaa det af den høje Regering er foreslaaet, at Bernstorff Slot skal overdrages til Prins Valdemar. Det er meddelt os, at det er et personligt Ønske af den afdøde Konge og Dronning, at Bernstorff

Slot skulde overdrages til Prins Valdemar. Der er intet Hensyn, som kunde bringe os til at nære noget modsat Ønske. Prins Valdemars og Prinsesse Valdemars Stilling her i Landet er jo en saadan, at ingen Ord skulde hæve sig imod dem, og for den afdøde Konges Skyld ville jo alle i dette Øjeblik være besjælede af saadanne Følelser, at vi kun kunne ønske at efterkomme det Ønske, han har tilkendegivet. Det er imidlertid af den ærede Konseilspræsident paa Regeringens Vegne sagt, at dette Ønske skulde efterkommes ved en særlig Fortolkning af en Overenskomst mellem dette høje Ting og Regeringen, der gik ud paa, at ikke direkte arveberettiget Afkom af det danske Kongehus ikke skulde have Apanage eller lignende Emolumenter, og altsaa, at der heller ikke skulde tillægges dem Slotte. Overdragelsen af Bernstorff til Prins Valdemar skulde ske i Kraft af denne Overenskomst, nemlig saaledes, at man ikke overdrog det til ham, men overdrog det til den nuværende Konge og overlod ham at lade Prins Valdemar have Besiddelsen af Slottet. Det forekommer mig, at denne Fortolkning af den indgaaede Overenskomst ikke er ganske passende og ikke hører til de rene Fortolkninger, man gerne følge. Det er en søgt og kunstig Fortolkning. Jeg tror, at naar vi ville efterkomme den afdøde Konges Ønske, og det Parti, jeg tilhører, ønsker dette, da skulde vi lade Prins Valdemar faa Bernstorff Slot rent ud ved at sige: Vi gøre her en Undtagelse fra den Overenskomst, som vi erkende i sin Tid er bleven indgaaet, vi gøre det som en Undtagelse af Hensyn til et Ønske, efterladt af den afdøde Konge, men vi gøre det ikke ad en Omvej, ad en Fortolkning, som vi ikke billige, og paa en Maade, som ikke hører til de lige Veje. Jeg tror, at ogsaa i et Udvalg vil det være rigtigt at give Ord for en saadan Opfattelse — selve Tingen, Bernstorff Slots Overdragelse til Prins Valdemar, skal jeg ikke med et Ord modsætte mig. Hermed tillader jeg mig paa egne og paa det Partis Vegne, som jeg har den Ære at tilhøre, at anbefale de foreliggende Lovforslag.

Neergaard: Paa min Gruppens Vegne skal ogsaa jeg anbefale disse Lovforslag til det høje Tings Vedtagelse. Jeg tror, at det vil være i nøje Overensstemmelse med den Stemning, som raader ikke blot i dette Ting, men jeg føler mig ogsaa — i Modsætning til det ærede Medlem for